

Cesta z izolace vede přes Domažlice a Meclov

Meclov po rekonstrukci.

Diecézní charita Plzeň provozuje v rámci svých služeb i ojedinělé Centrum sociální rehabilitace sv. Vavřince a sociálně terapeutické dílny sv. Josefa. Projekt se podařilo uskutečnit hlavně díky dotaci z Evropského fondu pro regionální rozvoj. Funguje na dvou místech: v Domažlicích a ve vesnici Meclov. V Domažlicích slouží klientům zrekonstruovaná budova v bývalých kasárnách, kterou charitě věnovalo město. V Meclově prošla rekonstrukcí pro změnu budova bývalé fary, kterou charitě daroval plzeňský biskupství.

V Meclově pomáháme klientům s psychickým handicapem, kteří se vracejí

z psychiatrických léčeben a postrádají rodinné zázemí,“ říká vedoucí zařízení Ivana Havlíčková. „V bývalé

fáře poskytujeme tzv. pobytovou formu sociální rehabilitace. To znamená, že klienti jsou zde ubytováni. Současně pracují v polytechnických dílnách, jež jsme díky dotaci zřídili v přílehlé novostavbě.“

V dílnách se pracuje s různými materiály – dřevem i kovem, vyrábějí se zde skleněné vitráže a drobné dekorativní předměty. V současné době využívá stálý pobyt osm klientů. V dílnách jich pracuje šestnáct. „Kromě stálých obyvatel sem další klienti dojíždějí z blízkého okolí,“ pokračuje Ivana Havlíčková.

Jedinečnost této služby spočívá v zaměření na muže i ženy s psychickým handicapem, tj. s psychiatrickou diagnózou. „Bohužel tito lidé obvykle buď zůstávají v dlouhodobé péči psychiatrických léčeben, nebo se stávají bezdomovci,“ doplňuje vedoucí zařízení. „Většinová společnost neumí reagovat na jejich problémy, případně nestandardní chování. Psychiatrická diagnóza je pořád stigma a postižení se s ní snaží vyrovnat tak, že se stahují do izolace nebo vstupují do agresivních konfrontací s okolím.“

Dílny v bývalých kasárnách v Domažlicích mají jiné zaměření. Slouží klientům s mentálním postižením a kombinovanými vadami. „Vlastně

Klienti v Domažlicích.

Fota: autor

jde o prevenci,“ podotýká Ivana Havlíčková. „Snažíme se, aby klienti nebyli dlouhodobě vyloučeni nebo izolováni od běžného života. Cílem je jejich integrace do společnosti.“

Denní kapacita dílen je patnáct klientů. Zmiňované integraci napomáhá zapojení do celodenních aktivit. Dopoledne se pracuje v dílnách, odpoledne patří volnočasovým a relaxačním aktivitám v klubu Duha. K oblíbenému programu patří hlav-

ně hry, tanec a hudební vystoupení.

„Máme radost, že o výrobky z obou našich chráněných dílen je mezi veřejností zájem. Prodávají se na jarmácích a podobných akcích. Rádi bychom v budoucnosti někde zřídili stálý obchůdek, kam by si zájemci mohli pro výrobky našich klientů chodit pravidelně,“ uzavírá Ivana Havlíčková.

MIROSLAV ANTON

Dovednosti pro nový start

Maminky s dětmi využívají službu Charitního domu sv. Zdislavy především z důvodu ztráty bydlení. Pozbytí střechy nad hlavou však nebývá jedinou příčinou krizové sociální situace a „rozplétání klubka“ odhalí mnohé další problémy, se kterými si již mladá žena nevěděla rady a jejichž vyřešení bylo nad její síly.

V podobné situaci přišla do tohoto azylového domu Charity Ostrava loni v únoru paní M., která po zdražení přišla o pronajatý byt od příbuzných a společně s roční dcerkou zůstala bez přístřeší. Její životní situace nebyla jednoduchá – kromě ztráty bydlení a výhrůžek o únosu dcery bývalým partnerem – cizincem se maminka intenzivně snažila řešit zdravotní postižení, s nímž se děvčátko narodilo. Rehabilitace, ortopedické pomůcky, odborná vyšetření lékařů, vše, co chtěla pro zdraví své dcery udělat, ji psychicky i finančně vyčerpalo. Kolotoč půjček od úvěrových společností nakonec vedl až k exekuci.

Po roce pobytu v charitním azylo-

vém domě se paní M. s intenzivní podporou personálu postupně podařilo vyřešit nebo nastartovat řešení většiny jejích problémů. Nejdůležitějším aspektem bylo uvědomění si, že je nutné v rámci možností splácet své závazky a naučit se hospodařit. Bez těchto schopností je možnost získání samostatného bydlení velmi vzdálená.

Kromě těchto základních se mohla paní M. naučit ještě dalším doved-

nostem, které bude pro život potřebovat. Pečení koláčů a buchet ji začalo bavit natolik, že by v blízké době ráda absolvovala rekvalifikační kurz pekař-cukrář, který by jí pomohl při návratu na trh práce. Také zdravotní stav dcery se díky její důsledné péči zlepšil. Věříme, že nově nabyté znalosti a stabilizované podmínky se paní M. podaří využít pro nový start do života.

YVETA KUKLOVÁ

Azylový dům sv. Zdislavy.

Foto: archiv Charity Ostrava

Bez rozdílu národnosti či vyznání

Před pár měsíci byl v Charitním středisku Michala Magone v rámci služby krizové pomoci ubytován patnáctiletý afghánský chlapec Jamal. Policie ČR jej našla na ostravském vlakovém nádraží bez dokladů, vystrašeného a zmateného. Nevěděl, kde je, znal jen několik anglických slovíček a jinak hovořil svým rodným jazykem. Měl hlad a jeho celkový fyzický i psychický stav by se dal označit jedním slovem – vyčerpání.

Na žádost policie a po konzultaci s orgánem sociálně-právní ochrany dětí jsme Jamala ubytovali. Celý tým si uvědomoval, že spolupráce s novým uživatelem služby a řešení jeho kritické životní situace nebudou jednoduché. Ale jak se říká, když se chce, všechno jde: jazykovou bariéru jsme překonávali za pomoci gest a třeba jídelniček – s ohledem na Jamalovo muslimské vyznání – jsme nastudovali a přizpůsobili jeho stravovacím zvyklostem. Jamal byl velmi nenáročný příjemný člověk, vděčný za každou maličkost.

Ilustrační foto: archiv Charity Ostrava

Celý tým charitního střediska se mu snažil pobyt u nás co nejvíce zpříjemnit. Kromě toho samozřejmě pokračovala spolupráce s cizineckou policií a po několika dnech byl Jamal převezzen do Prahy, do centra, které jako jediné zařízení na území ČR má oprávnění řešit pobyty nezletilých cizinců. Doufáme, že se Jamalovi podařilo splnit si svůj sen a docestovat do Německa ke svému strýci.

ZDEŇKA VOLFOVÁ

Když je lidskost ukryta uvnitř

(Dokončení ze str. 1)

Úkolem „káčkařů“ je také motivovat k léčení a zprostředkovat vhodný léčebný program. „Je skutečně povzbuzující, když se člověk rozhodne se svou závislostí bojovat, nebo dokonce nad ní zvítězit. A je povznášející, když občas potkávám lidi, předtím špinavé, páchnoucí, hubené, a najednou se z nich vyloupne lidskost – člověk, který v nich stále byl, jen ho na nějakou dobu zakryl a přehlušil boj s drogou,“ uzavírá Michal.

TOMÁŠ

Jedním z mnoha, kterým „káčko“ dalo naději, je Tomáš. Ve svých 23 letech má za sebou experimentování s alkoholem a marihuanou již od základní školy. Pak následoval experiment s pervitinem na „učňáku“, extáze na technoparty, později po rozchodu s dívkou se přidaly závis-

lost na automatech a pravidelné brání drog, aby zapomněl. Ze školy ho vyloučili, za přechovávání drog si zadal i s policií a výkonem trestu. Dostal se dokonce i do dluhové pasti kvůli půjčce, kterou si vzal, aby mohl zaplatit za drogy. Má za sebou dvě léčby, jednu neúspěšnou, druhou dokončil. K drogám se však vrátil.

To ovšem není celý jeho příběh. „Rodiče se rozváděli, když mi bylo 17 let. V tu dobu jsem začal mít stavy, kdy mi bylo strašně zle. Měl jsem hrozný pocit úzkosti, bušení srdce, dusil jsem se. Celou dobu jsem to před mámou tajil. Doma jsme nikdy moc spolu nemluvili, nesvěřovali se. Až jsem zkolaboval a skončil v nemocnici. Předepsali mi léky proti depresi,“ říká Tomáš. Zpočátku nikdo netušil, že léky kombinoval s alkoholem a marihuanou, což jeho tělo neslo velmi špatně.

O svých problémech se mnou

mluví velmi otevřeně, mnozí z nás bychom se mohli učit, jak je Tomáš po strastiplné zkušenosti upřímný sám k sobě i k druhým. „Můj táta je alkoholik. Netušil jsem, že budu mít k tomu taky tak silné sklony. Začal jsem, protože jsem nedokázal říct spolužákům ne. Na školách jsou teď drogy a alkohol velmi dostupné. Chtěl jsem být někdo, nechtěl jsem, aby se mi vysmívali,“ popisuje začátky.

Dnes se opět vrátil k léčbě, dochází na ni ambulantně, našel si nové zaměstnání, splácí půjčku a zároveň navštěvuje službu. Následně péče Oblastní charity Jihlava, která pomáhá lidem zařadit se do společnosti po ukončení léčby. Nikdo z nás snad ani netuší, že život v abstinenci je možná ještě těžší než v době závislosti. Když totiž lidé opustí brány léčebny, dostihnou je předchozí „hříchy“ – důsledky rozvrácených

vztahů, trestné činnosti, ztráty zaměstnání a domova.

SVĚTLO, KTERÉ MOŽNÁ ZACHRAŇUJE ŽIVOTY

„Dnes jsem odhodlaný přestat kvůli sobě i kvůli matce. Hrozně mě děsí, když někomu ubližuji, a myslím, že jsem jí opravdu ubližoval. V době, kdy jsem bral, mě nic kolem nezajímalo, nebral jsem ohledy,“ svěřuje se Tomáš.

Na myslí mi vytane otázka: Může si skutečně za své rozhodnutí brát drogy Tomáš úplně sám? Nikdo nezabývá tohoto mladého muže zodpovědností za činy, které udělal, ale co když první dávku vzal jen proto, že mu nikdo neuměl naslouchat a nikdo ho nenaučil svěřovat se s pocity prázdnoty? „Říkám ti to, protože chci, aby to třeba někomu druhému pomohlo. Kdo si neprošel závislostí, úplně nepochopí, co se ve mně

opravdu odehrává. Možná proto to odsuzuje nebo neví, co s tím. Ženy v práci se mě ptají, jak zabránit tomu, aby jejich dítě začalo fetovat. Tak úplně tomu nejde předejít, ale říkám jim, mluvte s nimi...“ končí Tomáš.

Když se loučíme, uvědomuji si, že jako matce tří dětí mi náš rozhovor dal víc, než jsem očekávala, a že Tomášův osud může potkat kohokoli z nás. Doufám, že se mu podaří cestu, na níž se vydal, dokončit. A i kdyby byl jediný, kdo svůj boj se závislostí skutečně vyhraje, stojí za to, aby charita při něm stála a neodvracela se.

Tomáš potkal „káčko“ asi jen náhodou, i když osobně na náhody nevěřím: někdo mu dal sirky, kde byl kontakt na jihlavské Centrum U Větrníku. To světlo z nich mu ale možná zachránilo život...

DIANA TUYET-LAN KOSINOVÁ